

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. Ch. N.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2023, č. j. CPR-17116-3/ČJ-2023-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2023, č. j. CPR-17116-3/ČJ-2023-930310-V249, jímž byl částečně změněn výrok a ve zbytku bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 2. 2023, č. j. KRPU- 97477- 33/ČJ-2022-040026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie do země státního občanství žalobce nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, a to do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím byl výrok změněn tak, že podle § 50a odst. 3 citovaného zákona byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „dotčené státy“) do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce se v žalobě domáhal i toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že na území České republiky žije již od roku 1981, tedy převážnou část svého života, má zde rodinné i sociální zázemí, přátele, dvě děti s povoleným pobytem, vnoučata a další příbuzné a považuje Českou republiku za svůj domov. Žalobce zdůraznil, že v případě návratu do Vietnamu se nemá kam vrátit, neboť jeho dlouhým pobytem na území České republiky došlo k narušení vztahu k zemi původu, nemá tam žádný majetek, kontakty ani zázemí a neorientuje se již v tamním prostředí a kultuře. Oproti tomu v České republice je plně integrován a hovoří plynule česky. Žalovaná přitom podle názoru žalobce nezhodnotila mimořádnost jeho situace a k výše uvedeným skutečnostem nepřihlédla. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neboť jeho důsledky mají dramatický dopad do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny, čímž došlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce uvedl, že povinnost vycestovat z území České republiky pro něj znamená stejný zásah do soukromého života jako pro občana České republiky, a tedy jde fakticky o hrozbu vážné újmy v důsledku napadeného rozhodnutí. Tento postup přitom není v demokratické společnosti nezbytný. Žalobce dále uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, konstatoval, že ačkoli čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, je v každém jednotlivém případě nutno zvažovat okolnosti konkrétní věci a posuzovat, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, připomněl, že ze spisového materiálu vyplývá jeho plnohodnotná integrace v České republice. Žalobce dále uvedl, že nedisponuje finančními prostředky potřebnými na cestu do Vietnamu a pobyt tam. Žalobce rovněž namítl, že návrat z Vietnamu do České republiky za rodinou by pro něj nebyl objektivně možný, neboť udělení pobytu brání jeho záznam v trestním rejstříku. Důsledky napadeného rozhodnutí tedy jsou pro žalobce totožné se správním vyhoštěním. Návrat žalobce do České republiky by byl nepravděpodobný i proto, že by s ohledem na věk svých již zletilých dětí neměl nárok na vyhovění jiné žádosti a nemohl by žádat o sloučení rodiny. Žalobce shrnul, že jeho výše popsaná situace zakládá hrozbu porušení čl. 8 Úmluvy a lze ji podřadit pod pojem „*nemožnost vycestování*“. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala faktickou možností žalobce vycestovat a následně přicestovat zpět do České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3. Žalobce dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje dostatečné úvahy týkající se přiměřenosti rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně toliko konstatoval, že rozhodnutím nebude do rodinného či soukromého života žalobce zasaženo a uvedl, že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění. Žalobce zdůraznil, že správnímu orgánu prvního stupně přitom muselo být známo, že taková žádost by nemohla být úspěšná vzhledem k absenci trestní zachovalosti žalobce, neboť i v případě zahlazení odsouzení žalobce nebude moci požádat o jiné oprávnění k pobytu, protože nesplňuje zákonné podmínky a z Vietnamu o něj žádat nemůže. Následkem této vady je podle názoru žalobce nepřiměřenost rozhodnutí a nezákonnost z důvodu absence řádného vypořádání se s dopady rozhodnutí do soukromé sféry žalobce i jeho rodiny žijící na území České republiky. Žalovaná rovněž podle názoru žalobce přezkoumatelně neobjasnila, proč rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí. Žalobce považoval za nepodložený a nepřezkoumatelný závěr žalované, že jeho děti jsou již dospělé, a proto není rozhodnutí nepřiměřené. Nepřiměřenost rozhodnutí podle názoru žalobce spočívá v délce jeho pobytu na území České republiky a v tom, že zde má děti a je zde integrován. Žalobce namítl, že žalovaná zásadní vadu prvostupňového rozhodnutí nezhojila, neboť se otázkou přiměřenosti rozhodnutí a hrozících dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nezabývala a odbyla tuto otázku s tím, že děti žalobce jsou již dospělé. Napadené rozhodnutí je tak podle názoru žalobce nepřezkoumatelné a vydané v rozporu s principem materiální pravdy. Žalobce upozornil, že správní orgány mohly situaci řešit tím, že by v rámci snahy odstranit nepřiměřenou tvrdost zákona označily situaci žalobce za takovou, kdy vycestování žalobce není možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobci hrozí skutečné nebezpečí, jímž je rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Následně by mohl žalobce podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat žádost o udělení dočasného víza za účelem strpění. Žalobce dále považoval za nezákonné zkrácení délky lhůty k opuštění dotčených států žalovanou z 60 na 30 dnů, tedy v jeho neprospěch. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s čl. 8 Úmluvy a Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž konstatovala, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, neboť až na dvě výjimky zopakoval odvolací námitky. Žalovaná se s námitkami žalobce neztotožnila a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně k věci vyjádřila. Žalovaná dále uvedla, že v rámci správního řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro závěr o protiprávním jednání žalobce a řádným způsobem byla zhodnocena přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území dotčených států. Žalovaná se ohradila proti tvrzení žalobce, že se správní orgán prvního stupně nezabýval skutečností, že žalobce kvůli své trestné činnosti nebude moci po určitou dobu získat žádné pobytové oprávnění. Žalovaná uvedla, že ačkoli se správní orgán prvního stupně k této okolnosti nevyjádřil, byl tento nedostatek odstraněn v napadeném rozhodnutí. Žalovaná zastávala názor, že shromážděné podklady zcela umožňovaly provést takové doplnění rozhodnutí a zhodnocení přiměřenosti, čímž byl vytýkaný nedostatek odstraněn. Žalovaná dále uvedla, že si je vědoma toho, že zkrácením lhůty k vycestování došlo ke změně rozhodnutí v neprospěch žalobce, avšak postupovala v souladu s novelizací zákona o pobytu cizinců účinnou od 1. 7. 2023, podle níž žalovaná dobu k vycestování zkrátit musela, což odůvodnila na str. 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaná podotkla, že se i nadále jedná o nejdelší možnou dobu k vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaná vyjádřila své přesvědčení, že za daných okolností nelze upustit od uložení povinnosti opustit území dotčených států a napadené rozhodnutí je přiměřeným opatřením. Žalovaná považovala napadené rozhodnutí za souladné se zákonem a judikaturou, a proto soudu navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném vypořádání jeho faktické možnosti vycestovat a následně přicestovat za rodinou zpět do České republiky. Žalobce rovněž považoval prvostupňové i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se oba správní orgány nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Soud nejprve dává žalované za pravdu v tom, že se žalobní námitky převážně kryjí s námitkami odvolacími. Zároveň soud upozorňuje, že s ohledem na princip jednotnosti správního řízení tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek a jako takový je soud přezkoumal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Otázkou dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území se zabýval správní orgán prvního stupně na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde zohlednil, že si žalobce v České republice vytvořil vazby vzhledem k délce pobytu, má dobrý zdravotní stav, ačkoli se již důchodového věku. Správní orgán prvního stupně obsáhle popsal rodinné vztahy žalobce v souladu se skutkovými zjištěními a ačkoli nepopřel možné narušení rodinných vazeb žalobce v důsledku jeho vycestování, dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců nebude mít za následek nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Žalovaná se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

života žalobce věnovala především na straně 5 až 8 napadeného rozhodnutí, když reagovala na námitky žalobce, zabývala se domnělým porušením čl. 8 Úmluvy, rodinnou i finanční situací žalobce a souhlasila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v žalobcově případě uložení povinnosti opustit území dotčených států nepředstavovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života účastníků řízení. Ačkoli soud souhlasí se žalobcem, že se správní orgán prvního stupně nezabýval otázkou jeho vycestování a možností přicestovat zpět do České republiky, žalovaná se touto otázkou zabývala. Na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí vysvětlila, jakým způsobem může žalobce získat finanční prostředky na cestu do Vietnamu. Na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla možnosti, které má žalobce k návratu zpět do České republiky. Z bohaté argumentace obsažené v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí je zřejmé, že se oba správní orgány podrobně zabývaly dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, námitkami žalobce a své závěry řádně a přesvědčivě odůvodnily.

10. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a obsáhle reagovala na odvolací námitky žalobce. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Nesouhlasem žalobce s věcnými závěry správních orgánů se bude soud zabývat níže.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval do České republiky dne 26. 6. 1981 a od 5. 2. 1992 byl držitelem povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky. Z opisu z evidence rejstříku trestů, který je součástí správního spisu, soud zjistil, že žalobce byl v České republice v pěti případech shledán vinným, a to z různých trestných činů. Naposledy byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let rozsudkem Okresního soudu Louny ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 3 T 62/2015, který nabyl právní moci dne 31. 3. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 5 To 486/2015, a to pro úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Žalobce pozbyl povolení k trvalému pobytu dne 12. 10. 2016. Podmínečně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce dne 10. 1. 2020 na základě rozsudku Okresního soudu v Mostě, sp. zn. 6Pp 272/2019, a obdržel výjezdní příkaz, na základě kterého měl do třiceti dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vycestovat. Dne 6. 2. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

která žalobci nebyla udělena, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2021, č. j. 75 Az 3/2020-30, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2021.

12. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil dne 18. 5. 2022 se žalobcem řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Při výslechu dne 9. 6. 2022 žalobce uvedl, že po 28. 12. 2021 nevycestoval z České republiky, protože se domníval, že jeho pobyt byl platný do 9. 5. 2022, což měl napsáno v průkazu azylanta. Dne 10. 5. 2022 se žalobce dostavil k Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kde mu byl průkaz azylanta odebrán a bylo mu sděleno, že jeho pobyt skončil již v prosinci 2021 nabytím právní moci rozsudku. Žalobce dále vypověděl, že do České republiky přicestoval v roce 1981 a ve Vietnamu byl naposled v roce 2008. Jeho zdravotní stav je dobrý. Na otázku, proč mu pobyt na území České republiky zanikl, žalobce odpověděl, že dostal od soudu trest za držení drog, a tak mu pobyt skončil. Poté podal žádost o azyl, která byla zamítnuta. Žalobce pokračoval, že nemá partnerku a má dvě děti a vnučku. Syn žije v Irsku, dcera bydlí v Litvínově a je svobodná matka s dítětem. Na území České republiky má žalobce bratra a sestru. Ve Vietnamu má sestru, s níž je v občasném kontaktu, oba rodiče jsou již po smrti. Žalobce momentálně nemá žádné zaměstnání, jelikož nemá oprávnění k pobytu a dostává od syna 800 Euro měsíčně. Na území České republiky nemá žádné ekonomické závazky, majetek, společenské či kulturní vazby. Žalobce dále uvedl, že neexistuje žádná překážka, která by mu bránila vycestovat z území České republiky a vrátit se do země původu. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu nemá žádné vazby a Českou republiku považuje za svůj domov. Dne 19. 7. 2022 byl proveden výslech dcery žalobce L. N., která uvedla, že se s žalobcem stýkají často, pokud žalobce není v práci. Dcera žalobce je samoživitelka, rodičovský příspěvek a sociální dávky jí nestačí na živobytí, proto jí finančně vypomáhá žalobce, který pracuje ve večerce u svého bratra. Dcera žalobce si byla vědoma toho, že její otec pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Uvedla, že je na žalobci psychicky a finančně závislá, mají spolu dobré vztahy a odcestování žalobce z České republiky by velmi zasáhlo ji i její malou dceru. Dne 3. 8. 2022 bylo řízení o správním vyhoštění překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území dotčených států podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad vzhledem k délce předchozího pobytu žalobce na území a po zvážení zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
13. Dne 16. 8. 2022 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPU- 97477- 22/ČJ- 2022- 040026, kterým žalobci uložil podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států Evropské unie a podle § 50a odst. 3 téhož zákona stanovil dobu k opuštění území do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022, č. j. CPR- 33831- 3/ČJ-2022-930310-V249, žalovaná rozhodnutí ze dne 16. 8. 2022, č. j. KRPU- 97477- 22/ČJ-2022-040026, zrušila a vrátila věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu projednání, neboť nebyla přibrána dcera žalobce jako další účastnice řízení a rozhodnutí neobsahovalo řádné zhodnocení přiměřenosti. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměním ze dne 2. 12. 2022 přibral dceru žalobce L. N. jako dalšího účastníka řízení. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce podal dne 6. 3. 2023 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil. O tomto odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Soud poté přistoupil k vyhodnocení námitek vztahujících se k otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce dále poukazoval na přerušení svých vazeb se zemí původu, nedostatek financí na cestu a na faktickou nemožnost vrátit se po vycestování zpět do České republiky za rodinou.
15. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle čl. 8 Úmluvy platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 platilo, že policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní.
20. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 7. 2023 platí, že policie v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) a odstavce 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to v rozmezí 7 až 30 dní, a v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b) a c) v rozmezí 1 až 7 dní.
21. Soud dále podotýká, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu, tedy neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území do souladu se zákonem. Dopady tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do České republiky) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35). Zdejší soud k tomu doplňuje, že povinnost opustit území členských států Evropské unie či podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod a z Úmluvy o právech dítěte.

22. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 (dříve odst. 3) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25: „*Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.*“
23. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, při rozhodování o povinnosti cizince opustit území České republiky je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 – 27). Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „*i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení*“.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-27, uvedl, že „*práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

25. Soud dále doplňuje, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.
26. V rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021-34, Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě vztahů mezi dospělým dítětem a jeho rodiči platí, že pro závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti svědčící o prvcích závislosti mezi těmito osobami, resp. o tom, že závislost dítěte na rodiči navzdory nabytí zletilosti přetrvává (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 30. 9. 2020, ve věci C-402/19 LM proti Centre public d'action sociale Seraing, kde se jednalo o případ zletilého dítěte trpícího vážným onemocněním a výkon rozhodnutí o navrácení by nemocného zletilého vystavil vážnému riziku, že se jeho zdravotní stav závažným a nevratným způsobem zhorší).
27. Je zapotřebí připomenout, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 75 Az 3/2020-30, kterým soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, nabyt právní moci dne 28. 12. 2021. Od 29. 12. 2021 do 18. 5. 2022 tedy žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. V tomto smyslu je tedy nesporné, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, neboť žalobce v uvedené době pobýval na území České republiky bez jakéhokoli pobytového oprávnění a byl povinen vycestovat, přesto se zde rozhodl setrvat, ačkoli obdržel po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody výjezdní příkaz, čehož si musel být vědom. Žalobce nyní musí respektovat následky plynoucí z této situace, v níž se octil vlastním zaviněním. Správní orgány byly proto povinny postupovat v souladu se zákonem – řešit nelegální pobyt žalobce na území České republiky co nejšetrnějším způsobem vůči žalobci vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu, a zároveň, co nejefektivněji, aby na území České republiky pobývali jen cizinci s patřičným pobytovým oprávněním, což žalobce není. Na tomto závěru soudu nemění nic ani argumentace žalobce ve správním řízení, že na území České republiky pobýval neoprávněně neúmyslně, neboť se domníval, že má platný pobyt do 9. 5. 2022. Je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totíž nesporné, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, což je podmínka pro uložení povinnosti opustit území dotčených států. Skutečnost, zda si byl cizinec svého neoprávněného pobytu vědom či se ho dopustil neúmyslně, není ve věci rozhodná. I pokud by se žalobce neoprávněného pobytu dopustil neúmyslně, jednalo by se maximálně o polehčující okolnost a jeden z důvodů pro neuložení správního vyhoštění. Od správního vyhoštění nicméně bylo v případě žalobce upuštěno a podmínky pro uložení povinnosti opustit území dotčených států byly bez výjimky splněny.

28. K tvrzenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce soud ze správního spisu shledal, že obě děti žalobce jsou dospělé (ročníky narození X a X) a plně svéprávné. Žalobce uvedl, že jeho syn P. N. žije v Irsku a vidí se spolu přibližně jednou za tři měsíce. Z uvedeného je podle názoru soudu zřejmé, že žalobce a jeho syn jsou již nyní zvyklí na méně častý osobní kontakt a větší prostorovou vzdálenost. Dcera žalobce L. N. uvedla, že se s žalobcem stýká často, její dcera (vnučka žalobce) má se žalobcem dobrý vztah, nicméně spolu nežijí ve společné domácnosti. Dcera žalobce neuvedla kromě finančních a citových žádné důvody například zdravotního rázu, pro které by nezbytně vyžadovala přítomnost žalobce na území České republiky a jeho pomoc. Ačkoli soud nezpochybňuje citové vazby mezi žalobcem a jeho dospělými dětmi, připomíná, že žalobcova rodina je vystavena především důsledkům předchozího žalobcova jednání, potažmo jeho trestné činnosti, kvůli které byl několikrát odsouzen k trestu odnětí svobody. Žalobcova rodina se tedy již opakovaně musela vypořádat s jeho nepřítomností a rodinné vztahy již byly několikrát narušeny. Soud chápe, že po tak dlouhé době pobytu na území České republiky bude vycestování žalobce pro něj i jeho rodinu představovat značnou změnu a žalobcovy děti a jeho vnučka jsou českými státními občany. Je nicméně již na nich, aby uspořádali své osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování žalobce dotklo co nejméně. Žalobcova vnučka K. N. se navíc narodila až dne X, tedy v době, kdy žalobce pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu, pouze na základě žádosti o mezinárodní ochranu. V době narození vnučky již byla pobytová situace žalobce nejistá, a proto si musel být vědom skutečnosti, že citové a rodinné vazby navázané za této situace mohou být jeho případným pozdějším vycestováním značně narušeny. Soud navíc zdůrazňuje, že výchovu a péči o nezletilou K. N. vykonává její matka L. N. Podle názoru soudu tak nepřeváží zájem vnučky garantovaný Úmluvou o právech dítěte nad veřejným zájmem sledovaným uložením povinnosti opustit území dotčených států. Žalobce může po svém vycestování udržovat s rodinou na území České republiky kontakt např. prostřednictvím dálkových komunikačních prostředků. Dcera a vnučka žalobce rovněž mohou přicestovat za žalobcem do Vietnamu nebo vyčkat na území České republiky jeho návratu do doby, než mu bude opětovně umožněno legálně pobývat na území České republiky.
29. K žalobcem namítané absenci finančních prostředků soud připouští, že žalobce ve správním řízení vypověděl, že ukončil brigádu, protože nemá oprávnění k pobytu a je nyní bez práce. Dcera žalobce L. N. nicméně vypověděla, že žalobce pracuje ve večerce u svého bratra, tudíž jsou v obou výpovědích rozpory. Žalobce ke své finanční situaci uváděl, že má pravidelné příjmy od syna P. N., který mu z Irsku posílá měsíčně 800 Euro. Podle názoru soudu nic nebrání tomu, aby syn posílal žalobci nadále stejnou sumu do Vietnamu, kde si navíc žalobce může na rozdíl od České republiky najít legální zaměstnání. L. N. uváděla, že je samoživitelka, její finanční situace je složitá a žalobce jí přispívá měsíčně cca 5 000 Kč, tudíž je na něm ekonomicky závislá. Podle názoru soudu nic nebrání žalobci, aby část svých příjmů od syna přeposílal své dceři z Vietnamu, případně, aby syn P. N. zasílal část peněz otci a část sestře L. N. Žalobce, který v současné době na území České republiky pracovat nemůže a sám je ekonomicky závislý na synovi, podle názoru soudu navíc nepředstavuje pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svou dceru nepostradatelnou a stabilní finanční pomoc. Žalobce má rovněž možnost absenci finančních prostředků na cestu do Vietnamu řešit žádostí u Ministerstva vnitra o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem podle § 123a zákona o pobytu cizinců. Na základě této žádosti Ministerstvo vnitra uhradí cizinci polovinu nákladů spojených s vycestováním, žalobce tedy bude moci vycestovat i v případě nedostatku finančních prostředků. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, soud proto pokládá za nepřiléhavý, neboť v odkazovaném rozsudku neměl žadatel o mezinárodní ochranu možnost využít žádost o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem.

30. Soud nepopírá, že žalobce pobývá na území České republiky značnou část svého života. Ani délka žalobcova pobytu ovšem nic nemění na skutečnosti, že žalobce pozbyl oprávnění k trvalému pobytu na základě trestné činnosti, následně pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a měl si být následků svého protiprávního jednání vědom. Ačkoli žalobce argumentoval tím, že je v České republice plně integrován a napadené rozhodnutí pro něj má stejné důsledky jako pro občana České republiky, nelze přehlédnout, že byl v České republice opakovaně trestán, naposledy pro drogovou trestnou činnost. Soud zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi z toho plynoucími výhodami zůstal. Ačkoli tedy žalobce disponoval vysokým pobytovým statutem a cítí se podle svých slov v České republice jako doma, i po desítkách let pobytu porušoval opakovaně její zákony trestnou činností, což nesvědčí o jeho integraci do společnosti. Drogová trestná činnost je navíc velmi závažným jevem s mnoha negativními důsledky pro společnost a jako taková musí být potírána.
31. Soud rovněž dospěl k závěru, že pokud byl žalobce schopen překonat obtíže spojené s přesunem do České republiky v roce 1981 ve věku pouhých dvaceti dvou let, bez obстойné znalosti češtiny a místních poměrů a podle vlastních slov se zde dokázal integrovat a založit rodinu, nemůže pro něj návrat do země původu znamenat nikterak nepřiměřenou újmu a nepřekonatelnou překážku nyní. Samotný návrat do domovského státu nepředstavuje překážku vycestování žalobce. Soud nepřehlédl, že žalobce je již seniorního věku, nicméně sám uváděl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce rovněž při výslechu uvedl, že má ve Vietnamu sestru a sestřenici, která mu v České republice pronajímá byt. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že nemá ve Vietnamu žádné vazby, neboť s právě uvedenými příbuznými se může po návratu do Vietnamu spojit a využít tyto vazby k opětovné integraci do společnosti. Žalobce rovněž v průběhu správního řízení a v žalobě uvedl pouze skutečnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území České republiky, avšak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho sociálních, společenských ani kulturních vazeb na Českou republiku, pouze sdělil, že v České republice žije již od roku 1981 a je plně integrován. Žalobce rovněž na území České republiky nemá žádný majetek ani ekonomické vazby. Soud s ohledem na výše uvedené nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ze spisového materiálu vyplývá jeho plnohodnotná integrace na území České republiky.
32. Žalobce dále považoval důsledky rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území dotčených států za totožné s důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť se do České republiky nebude mít možnost vrátit. Soud souhlasí se žalobcem, že by jeho snaha o návrat mohla být komplikována absencí jeho trestní bezúhonnosti a tím, že jeho děti jsou již dospělé. Soud nicméně již výše upozornil, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť s sebou nenese žádná negativní omezení do budoucna. Rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak již napovídá samotný název, stanovuje povinnost vycestovat z území, avšak na rozdíl od správního vyhoštění neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území do souladu se zákonem. V případě správního vyhoštění by navíc mohla být podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, až na pět let a neměl by po tuto dobu možnost navštívit Českou republiku. Oproti tomu v případě uložení povinnosti opustit území může žalobce po návratu do Vietnamu požádat o udělení krátkodobého víza až na devadesát dnů, kterého může využít k návštěvě rodiny. Dále soud upozorňuje, že žalobce byl za trestný čin podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v délce sedmi let a podmíněčně byl propuštěn dne 10. 1. 2020, přičemž mu byla stanovena zkušební doba do 10. 1. 2025. Pokud se žalobce po této době osvědčí, bude jeho trest zahrazen podle § 105 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 105 odst. 1 téhož zákona. Již odedš za dva roky by tedy žalobce mohl opětovně nabýt trestní bezúhonnost potřebnou k získání vyššího pobytového oprávnění. V případě správního vyhoštění by se navíc žalobce mohl z hlediska své pobytové historie jevit jako nespolehlivý, a to na rozdíl od povinnosti opustit území. Dále je zapotřebí zdůraznit, že žalobce není nucen odcestovat do Vietnamu, ale s výjimkou dotčených států se může odebrat do jakékoli země, která ho přijme. Nelze rovněž přisvědčit argumentu žalobce, že postup správních orgánů vůči němu není v demokratické společnosti nezbytný. Žalovaná v napadeném rozhodnutí neargumentovala tím, že uložení povinnosti opustit území je v případě žalobce postupem nezbytným v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, tudíž podle názoru soudu logicky nebyla ani povinna pro tento závěr (který neučinila) opatřovat jakékoli podklady. V projednávaném případě je rozhodné, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, což je dostatečným důvodem k uložení povinnosti opustit území.

33. Soud shrnuje, že ačkoli dojde po omezenou dobu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, půjde z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky. Je nesporné, že byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Krátkodobé odloučení žalobce od rodiny, zejména od dospělé dcery a vnučky, způsobené uloženou povinností vycestovat z území dotčených států, nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Bude také jisté do určité míry záviset na aktivitě žalobce a jeho rodiny, jak se jim podaří situaci vyřešit. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 8 Úmluvy, Úmluvou o právech dítěte a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Lze tak uzavřít, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území může dojít, tento zásah je nutné v kontextu výše uvedeného považovat za přiměřený. Soud rovněž neshledal namítanou nepřiměřenost rozhodnutí ani v délce žalobcova pobytu na území České republiky a tvrzeném přetržení vazeb se zemí původu. Závěry soudu korespondují se závěry správních orgánů, jejichž provedení hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Žalovaná zjistila relevantní faktory přiměřenosti, které posléze zkoumala a odpovídajícím způsobem hodnotila ty, které

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mohly být pro posouzení věci významné. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, soud považuje za vytržený z kontextu a nepřiléhavý na danou věc, neboť tento rozsudek nehovoří o nemožnosti cizince vycestovat v případě vytvořených rodinných vazeb na území České republiky, nýbrž o potřebě zvažovat při výkladu čl. 8 Úmluvy okolnosti konkrétní věci, čehož správní orgány v případě žalobce dostály.

34. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že měly správní orgány označit jeho situaci za takovou, v níž není jeho vycestování možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož by žalobce mohl požádat o udělení dočasného víza za účelem strpení. Je zapotřebí zdůraznit, že žalobce po celou dobu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl, jaké konkrétní nebezpečí mu v zemi původu hrozí. Ze znění výše citovaného § 179 zákona o pobytu cizinců navíc podle názoru soudu vyplývá, že nebezpečím ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být domnělý rozpor rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území dotčených států s mezinárodními závazky ČR, zejména čl. 8 Úmluvy. Soud dále zdůrazňuje, že v případě uložení povinnosti opustit území nebyly správní orgány povinny zkoumat, zda žalobci hrozí v zemi původu nebezpečí, zejména tehdy, když to žalobce netvrdil.
35. K námitce žalobce, že žalovaná v odvolacím řízení nezákonně zkrátila délku lhůty k vycestování z 60 na 30 dnů, soud upozorňuje, že žalovaná takto postupovat musela. Zákonem č. 173/2023 Sb. byl novelizován zákon o pobytu cizinců tak, že v § 50a odst. 3 větě první bylo číslo „60“ nahrazeno číslem „30“, maximální zákonná délka lhůty k vycestování z území tedy byla zkrácena. Žalovaná v odvolacím řízení již musela postupovat podle novelizovaného znění § 50a odst. 3, neboť podle čl. 4 zákona č. 173/2023 Sb. se v řízení postupuje podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění ode dne nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb. Ačkoli tedy lze souhlasit se žalobcem, že v odvolacím řízení byla lhůta k vycestování zkrácena v jeho neprospěch, nelze tento postup vyčítat žalované, která postupovala podle znění zákona účinného v době svého rozhodování. Dále soud zdůrazňuje, že žalovaná vůči žalobci nepostupovala nepřiměřeně, neboť zvolila maximální možnou délku lhůty k vycestování.
36. K žalobním námitkám soud rovněž připomíná, že žalobce pouze obecně bez upřesnění a vylíčení konkrétních okolností souvisejících s jeho případem namítal porušení § 2 a § 3 správního řádu, přičemž nevylicil, porušení jakých zásad správního řízení se správní orgány měly dopustit a v čem byl jimi zjištěný skutkový stav nedostatečný. Tyto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
37. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. ledna 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.